

عنوان مقاله:

بررسی عرفان و معنا در حکایت امیر و خفته از مثنوی معنوی

محل انتشار:

مجله ادیان و عرفان، دوره 42، شماره 2 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

شهلا شریفی - دانشگاه فردوسی مشهد، دانشیار

لیلا عرفانیان قونسولی - دانشگاه فردوسی مشهد، دانشجوی دکتری

خلاصه مقاله:

مثنوی معنوی مولانا یکی از بزرگترین منابع حکمت آموز دینی و اخلاقی است که در ورای ابیات آن، معارف و آموزه های عرفانی و دینی نهفته است که با بررسی دقیق این کتاب، می توان به آن دریای معارف راه یافت. در این نوشته، به بررسی یکی از حکایات این کتاب با نام "رنجانیدن امیری خفته ای را که مار در دهانش رفته بود" پرداختیم و پس از بررسی های زبانشناختی و دینی دریافتیم که مولانا، با استفاده از واژگان، صنایع ادبی و با بهره گیری از تلمیحاتی همچون استفاده از حکایتهای، روایتهای و آیه های قرآن و استفاده از معرفت زمینه ای، از معنای ظاهری که بیانگر حکایت است، به معنای باطنی که همان معارف و پندهای اخلاقی و دینی است رهنمون شده است. بر پایه ی بررسی ها این نتیجه حاصل شد: پیام این داستان، شکیبایی در برابر دشواریها و اعتماد به حکمت خداوندی؛ تحمل سختی هایی که با دور کردن بدیها از خویش و رفتن به راه مستقیم، ارتباط دارد؛ و دوستی با دانایان به رغم آسیب های ظاهری که از آنان به ما وارد گردد.

کلمات کلیدی:

اخلاق، حکمت، عرفان، معنای باطنی، معنای ظاهری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1888517>

